

MESAJ DIN PARTEA CONDUCERII ZONEI

„Adevărata” noastră chemare

Vârstnicul Massimo De Feo, Italia

Autoritate a zonei-Cei Șaptezeci

Când soția mea și cu mine am fost intervievați pentru actuala noastră chemare, ea a întrebat: „Care este principala noastră responsabilitate?”. Răspunsul a fost direct și revelator. „Sunteți misionari.” Aceste cuvinte simple m-au făcut să mă gândesc profund la adevărata natură a fiecărei chemări.

De fiecare dată când primim o chemare, în general ne limităm slujirea la modelul pe care îl folosim pentru a ne defini chemarea. Cu alte cuvinte, un președinte de cvorum crede că principala sa responsabilitate o reprezintă vârstnicii din cvorumul său. O conducătoare de la Societatea Primară își concentrează atenția asupra copiilor și așa se întâmplă în toate celelalte chemări. Dar, de fapt, toate chemările au o temelie comună, o chemare în cadrul chemării, de fapt, adevărata chemare.

Domnul ne ajută să înțelegem acest principiu. „De aceea, Eu, Domnul, vă pun această întrebare: la ce ați fost voi rânduiți? Să predicați Evanghelia Mea” (D&L 50:13-14). Profetul Joseph Smith a declarat: „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare și mai importantă

îndatorire [a noastră] este să predicăm Evanghelia” (Joseph Smith, HC 2:478). Ca urmare, oricare ar fi chemarea pentru care am fost puși deoparte sau oficiul preoției la care am fost rânduiți, „adevărata” chemare a fiecăruia dintre noi este să predicăm Evanghelia. Astfel, un membru al Cei Șaptezeci este misionar așa cum este și un președinte de țară, un episcop și fiecare membru al Bisericii. Suntem chemați să fim misionari, pentru că, într-adevăr, aceasta este natura adevărată a tuturor chemărilor din împărăția lui Dumnezeu.

Domnul a hotărât să grăbească lucrarea de salvare în zilele noastre. Pretutindeni în jurul nostru, în episcopiile și țărâșii Sionului din Europa, suntem martorii miracolelor care au loc în convertirea multora dintre cei care acceptă Evanghelia cu bucurie și credință. Mulți solicită pe loc să se alăture împărăției lui Dumnezeu prin botez. Sunt încă impresionat când mă gândesc la mărturia puternică pe care o bună soră a depus-o în cadrul unei conferințe. A vorbit despre faptul că simțise dorința de a ajuta o vecină care nu putea să se îngrijească singură din cauza

Starszy Massimo De Feo

unui accident pe care îl suferise. În timp ce o ajuta, a văzut multe alte persoane vizitând-o acasă, inclusiv pe unii tineri americani. Când a întrebat cine erau toți acei oameni, i s-a spus că erau membri ai Bisericii din care făcea partea acea femeie și că americanii erau misionari. Ulterior, când membra Bisericii și-a întrebat vecina cum putea s-o răsplătească pentru ajutorul ei generos, femeia i-a spus simplu: „Nu doresc bani sau daruri, dar există un lucru pe care poți să-l faci pentru mine, dacă vrei cu adevărat să-mi mulțumești... ajută-mă să-i cunosc pe misionari”. Ea a fost botezată o săptămână mai târziu iar soțul și fiul ei au fost, de asemenea, botezați la scurt timp după aceea. Domnul pregătise o întreagă familie să se alăture Bisericii.

Aceasta este o perioadă a miracolelor. Domnul pregătește

inimile prietenilor noștri, rudelor noastre și vecinilor noștri mai mult ca niciodată. Dacă înțelegem adevărata natură a chemărilor noastre, eforturile noastre vor fi mărite și multiplicare. În timpul misiunii mele, am propovăduit Evanghelia unui tânăr care a slujit în misiune în perioada în care eu însumi eram misionar. Nu m-am gândit niciodată că aveam să propovăduiesc Evanghelia unui tânăr care, în calitatea sa de misionar, avea să influențeze viețile multor oameni, așa cum aveau s-o facă copiii săi după el și copiii mei după mine, realizând un lanț spiritual fără sfârșit. Noi nici măcar nu ne putem imagina importanța eternă a ceea ce facem în calitate de misionari.

Amon și-a concentrat eforturile misionare asupra unei familii, aceea a regelui Lamoni, iar binecuvântările s-au revărsat asupra unui întreg popor (Alma 19:36). La fel ni se poate întâmpla și nouă astăzi, în aceste zile ale miracolelor, dacă nu facem decât să ne deschidem gura. Fie ca noi să înțelegem adevărata natură a chemării noastre ca misionari, adevărata chemare din cadrul chemării, știind că inimile multor oameni sunt pregătite și că Domnul ne va binecuvânta eforturile și ne va spori influența în eternități. Noi toți suntem chemați să fim misionari. Acum este timpul să îndeplinim lucrarea Sa. *„Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme”* (D&L 6:36). ■

Templul Kiev

Rodica Constantin, Ramura Cluj-Napoca

Cu ocazia dedicării Templului Kiev, grupul din România, condus de fratele Drăgoi, a fost repartizat în sala din stânga, chiar la intrarea în templu, unde era un televizor și ni s-a spus că urma să vedem cuvântările la televizor. Ca urmare a acestui fapt, s-au auzit voci nemulțumite, care spuneau că am străbătut un drum atât de lung ca să nu-l vedem pe profet în persoană.

Eu nu m-am supărat pentru că, dacă se întâmplă un lucru, el se întâmplă cu un scop, așa că am stat liniștită și am așteptat. M-am așezat pe primul rând de scaune, chiar lângă ușă și mă uitam la televizor cum președintele Monson sfințește piatra din capul unghiului; după vreo 10 minute am auzit gălăgie la intrarea în templu; ușa camerei fiind deschisă, vedeam

intrarea în templu și ce să vezi? Președintele Monson intră, se oprește la un metru de ușa noastră și își aranjează nasturele de la haină. Atunci, eu plină de bucurie am strigat: „We love You!”.

Imediat și-a ridicat capul, s-a uitat înspre mine și a întrebat: „Where are you from? (De unde sunteți voi?)” – „From Romania”, am răspuns și atunci a intrat în încăperea și a întrebat: „And how do you love me? (Și cum mă iubiți voi?)” și, pentru că într-adevăr eu îl iubesc din toată inima, am sărit și l-am îmbrățișat și atunci el m-a îmbrățișat și a spus: „Yes, I like that (Da, îmi place).” Apoi, a spus: „Who else loves me? (Cine mă mai iubește?)” și, atunci, au sărit și Liliana de la Cluj, Geta de la București, Lidia de la Iași și alții pe care nu știu cum îi cheamă.

A fost o mare binecuvântare pentru noi, nu doar să-l vedem, dar să ne și îmbrățișeze. Ce dar mai frumos ne putea face Dumnezeu! ■

Amintiri dragi despre dedicarea Templului Kiev

Dina Cojocar, Ramura Panduri, București, România

Mi-am dorit mult să particip la o dedicare de templu și dorința mi s-a împlinit în august 2010. Am fost unul dintre cei doi traducători de la acest eveniment. Am tradus pentru grupul de sfinți din Misiunea România-Republica Moldova. Am trăit două zile de vis, atât de pline de Spirit.

În ziua de 28 august 2010, a avut loc Sărbătoarea Culturală – un spectacol susținut

Dina Cojocar în fața Templului Kiev

Dina Cojocar și familia Drăgoi la dedicarea Templului Kiev

telefoanelor scânteiau neîntrerupt. Toți doreau să ia acasă o amintire a acestui moment magnific.

Spectacolul a fost deosebit de interesant, cu dansuri și momente muzicale ilustrând tradițiile țărilor respective. România a fost reprezentată de sora Izabela Geambașu și glasul ei atât de frumos.

La sfârșitul spectacolului, participanții nu erau dornici să plece. Sentimentul de unitate și apartenență la o biserică unică era atât de puternic și plăcut, încât nimeni nu dorea să-l piardă ieșind din sală.

Mult așteptata zi a dedicării Templului Kiev, 29 august 2010, a sosit și noi ne aflăm în curtea templului, pregătindu-ne și așteptând ca ușile să se deschidă. Am intrat în templu.

Am fost îndrumați către camera repartizată sfinților români și moldoveni și ni s-a spus că vom

de membri din țările repartizate acestui templu. Președintele Thomas S. Monson, însoțit de președintele Dieter F. Uchtdorf și vârstnicul Russell M. Nelson au intrat în sală. Profetul a fost prezent și, chiar mai mult, ne-a cântat la pian. O piesă veselă. Nu mi-aș fi imaginat că profetul poate aduce atâta bună dispoziție în jurul său. Aproape jumătate dintre cei prezenți în acea sală imensă și-au părăsit locurile și s-au apropiat de scenă pentru a-l vedea cât mai aproape posibil pe profetul nostru unic în lume. Blitzurile aparatelor de fotografiat și ale

urmări transmisiunea la televizor în acea cameră. Sfinții speraseră că aveau să se afle în aceeași încăpere cu profetul Thomas S. Monson și au fost foarte dezamăgiți și și-au exprimat dezamăgirea. Vârstnicul Schütze a venit și a explicat de ce nu era posibil acest lucru. Oamenii s-au calmat și ceremonia de dedicare a început.

Spiritul era prezent. Cred că toți cei prezenți au putut să-L simtă.

Când a sosit momentul pecetuirii pietrei din capul unghiului, președintele Monson, ieșind din clădire, a trecut pe lângă ușa încăperii în care ne aflăm și l-am putut vedea, chiar dacă numai din lateral. Eram fericiți! După ceremonia de pecetuire, profetul a revenit în clădire și a ajuns din nou în dreptul încăperii noastre. De data aceasta i-am văzut fața.

Una dintre surorile care stătea în primul rând de scaune – am aflat ulterior că se numea Constantin Rodica și era din Ramura Cluj – i-a spus, cu glas tare, profetului Thomas S. Monson: „Vă iubim!”. Auzindu-i glasul, profetul s-a întors din drumul său și a intrat în cameră; a întrebat de unde eram și i s-a răspuns.

Fratele Drăgoi, din Ramura Mihai Bravu, București, i-a cerut fratelui Florin Geambașu să-l întrebe pe președintele Monson dacă putea da mâna cu dânsul. Profetul a spus da și, apoi, multe surori și-au arătat dorința de a face același lucru. Profetul le-a încurajat să se apropie, spunând: „Veniți, surori, veniți!”. Pentru mine acel îndemn a fost foarte asemănător chemării Salvatorului: „Vino și urmează-Mă”. Surorile l-au înconjurat și cele care se aflau mai aproape de dânsul l-au îmbrățișat și sărutat pe profet.

În cele din urmă, simțind că profetul avea să părăsească încăperea curând, m-am apropiat și am reușit să-mi strecur mâna printre surori și să iau mâna profetului în mâna mea. Desigur, dânsul nu a știut cui aparținea acea mâna, dar a strâns-o cu dragoste și căldură. Să-l întâlnesc și să dau mâna cu profetul acestui pământ a fost o binecuvântare minunată și total neașteptată pentru mine. Voi prețui întreaga viață această amintire. Nu voi uita niciodată că profetul meu m-a îndemnat să-i urmez exemplul. ■

Dedicarea Templului Kiev – un șir de miracole

Florin Geambașu – Ramura Oradea, Districtul Oradea, Misiunea România-Moldova

În calitate de traducător al Bisericii, în Misiunea România-Moldova, am fost invitat, alături de sora Cojocaru, să traduc ceremonia de dedicare a Templului Kiev pentru sfinții români. Am avut marea bucurie ca și soția mea să mă poată însoți, ea fiind propusă și selecționată să reprezinte România la evenimentul cultural care a precedat ziua dedicării. Trebuie să vă spun că ea avusese o naștere în care era să o pierd și o recuperare lungă, care în momentul acestei călătorii încă nu era completă, însă aceasta era prima noastră șansă de a fi împreună, alături de băiețelul nostru în vârstă de un an, la locul pe care familia noastră îl iubește atât de mult: templul sfânt, casa Domnului. Prin urmare, împreună am pornit la drum. Pe drum și în noaptea premergătoare evenimentului cultural i-a fost foarte rău. Am avut mari emoții pentru ea și m-am rugat din răspuțeri ca totul să fie bine. Și a fost. La eveniment, a ieșit pe scena singură-singurică, de parcă ar fi făcut asta toată viața ei și nu s-a pierdut niciun moment. Am fost atât de mândru de ea! În ziua următoare, când vârstnicul Schütze, o autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, a venit și ne-a spus ce plăcut impresionați au rămas profetul Thomas S. Monson și

cei care erau alături de ei în loja oficială și că au amintit-o de mai multe ori, inima mea a tresărit.

Ziua dedicării Templului Kiev a sosit. Amândoi aveam bilet pentru prima sesiune de dedicare dar, avându-l pe Ammon cu noi, Izabela a rămas afară pentru a avea grijă de el. Nu a cârtit și nici nu s-a supărat. Dorința ei cea mai mare a fost să vadă din nou templul, să-și aducă toată familia acolo și să simtă Spiritul care este prezent în locurile preasfinte. Și-a dorit ca fiul nostru să aibă o experiență spirituală minunată, să-i arate templul și să i-l arate pe profetul lui Dumnezeu.

Eu am intrat, m-am prezentat la supervisorul meu și mi s-a arătat unde aveau să stea membrii români. Între timp, m-am întâlnit cu vârstnicul Schütze care mi-a arătat locul de unde avea să urmărească dedicarea, iar eu i-am arătat locul unde aveau să stea românii. Apoi mi-am ocupat locul desemnat. Unii dintre membri și-au manifestat public nemulțumirea datorată faptului că nu au avut loc în camera celestială. Având în vedere că președintele lor de district nu era încă prezent alături de grupul său, l-am chemat pe vârstnicul Schütze, sperând că un conducător respectat de sfinții din România i-ar putea liniști. Vârstnicul Schütze a intrat

în cameră și le-a explicat membrilor că nici el nu avea loc în camera celestială și că nu conta unde stăteam în templu; Spiritul urma să fie la fel de puternic oriunde în templu ne-am fi aflat, dacă aveam atitudinea corespunzătoare. Aceste cuvinte i-au mai liniștit și s-au așezat la locurile lor. Spiritul a fost foarte puternic în timpul cuvântărilor. Când a

Familia Geambașu în fața Templului Kiev

**Ammon
Geambașu**

sosit momentul ceremoniei pietrei din capul unghiului, cu toții am ascultat ceea ce se întâmpla în exterior. Soția mea mi-a povestit, ulterior, că și-a dorit foarte mult să-l ducă pe Ammon să-l ajute pe profet atunci când dânsul i-a invitat pe cei din mulțime să vină să-l ajute, pentru că era sigură că întâlnirea cu profetul Domnului urma să aibă o mare influență asupra băiețelului nostru. Însă a fost imposibil să ajungă la profet, din cauza mulțimii. La un moment dat, când ceremonia se apropia

de sfârșit, fiind foarte frig, ea a început să se plimbe cu Ammon în sus și-n jos pe aleea din curte care duce de la piatra din capul unghiului la intrarea templului. La un moment dat, când s-a întors, profetul era la vreo trei – patru metri distanță, chiar în fața ei. Președintele Monson le-a făcut cu mâna și a lăudat șepcuța lui Ammon. Aș vrea să fi putut vedea zâmbetul pe care Ammon l-a avut când profetul, pe care îl văzuse până atunci doar în revistele Bisericii și la Conferința Generală, i-a făcut cu mâna. Mă bucur atât de mult că băiețelul nostru a avut o asemenea experiență încă de la o vârstă atât de fragedă. Atitudinea și sacrificiul mămicii lui a adus această binecuvântare asupra lui. Nu vom rata nicio șansă de a-l lua cu noi la templu. Este minunat să vezi bucuria și dragostea lui față de casa Domnului!

Să revin, însă, la sesiunea de dedicare... Pe primul rând, stătea o soră, pe care atunci încă nu o cunoșteam, dar pe care nu o s-o uit niciodată. Atunci când ni s-a repartizat încăperea, ea nu a cârtit, s-a așezat în liniște și a așteptat să înceapă dedicarea. În momentul în care președintele Monson a intrat din nou în templu, această soră, sora Constantin, din ramura Cluj, i-a spus cu glas tare: „We love you!”. Prima mea reacție a fost una de șoc, eram în casa Domnului unde trebuie să păstrăm liniștea, dar ea doar și-a exprimat

dragostea față de profet. Nu știam ce să fac... Președintele Monson a trecut și s-a părut că nu a auzit-o. Dar, după un pas sau doi s-a întors și a pășit în încăperea. A întrebat de unde suntem, i s-a răspuns că suntem din România. S-a bucurat. Atunci, fratele Drăgoi, din București, m-a rugat să-l întreb pe profet dacă putea să dea mâna cu dânsul. Președintele a răspuns că da și fratele Drăgoi a dat mâna cu dumnealui. Instantaneu lui i s-au alăturat și o parte dintre surorile din încăperea care îl îmbrățișau și îl pupau pe profet. Președintele Monson a fost foarte amabil.

Acum stau și mă minunez de această soră minunată și de atitudinea ei față de ceea ce i se întâmpla. Cred și știu că este numai și numai din cauza ei, a atitudinii și a dragostei ei față de profetul Domnului, poate chiar a rugăciunii ei tainice, că această măreață întâlnire a avut loc. Aceasta este atitudinea pe care noi toți trebuie să o avem. Toate lucrurile se întâmplă cu un scop, iar atunci când noi mergem înainte, fără să cârtim, punându-ne încrederea în Domnul și cerând ajutorul Lui, miracole pot avea loc. Sora Constantin și glasul ei ridicat pentru a-și exprima dragostea față de profetul în viață al Domnului i-a binecuvântat pe toți cei din acea încăperea. Pe mine cu siguranță m-au binecuvântat. A fost o experiență nemaipomenită să stau în prezența unui profet al Domnului și să îi vorbesc în

numele fraților și surorilor mele, ajutându-i astfel să comunice cu dragul lor profet. Și stau și mă gândesc că, dacă am fi fost reparați oriunde altundeva în templu, nu am fi avut această șansă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această binecuvântare pe care am avut-o cu toții. Îi mulțumesc zilnic pentru profet și îi cer să-l binecuvânteze și să-l aibă în pază. Președintele Thomas S. Monson este într-adevăr profetul lui Dumnezeu aici pe pământ. Despre acesta îmi depun mărturia.

După dedicare, a fost minunat să-mi revăd familia, să-i îmbrățișez și să împărtășim unul cu altul aceste experiențe minunate și speciale pe care le-am avut. Soția mea mi-a împărtășit un alt miracol care a avut loc pe când mă aflam în templu. În timp ce aștepta cu Ammon ceremonia pietrei din capul unghiului, oamenii au început să socializeze. Un cuplu misionar nou în Misiunea Ucraina Kiev s-a numărat printre acești oameni. Ei erau atât de entuziasmați și mândri să vadă o mamă dornică să stea cu fiul ei afară într-o vreme așa de rece pentru a încerca să-i insufle acestuia, la o vârstă atât de fragedă, dragostea față de templu și față de profetul lui Dumnezeu. I-au adresat numeroase întrebări. Au aflat că era din România și s-au minunat de distanța pe care o parcursesem și de timpul lung de care avusesem nevoie pentru a ajunge acolo. Izabela a ajuns

să le împărtășească puțin despre viața ei și despre cum aștepta cu nerăbdare să revină pentru a intra să slujească în templu. Au întreat: „Nu ai programare? Ai venit de atât de departe?”. Ea le-a spus că erau oameni care veniseră de la o distanță mult mai mare și că ei aveau prioritate. Dar, ei au continuat: „Trebuie să existe o modalitate!”. S-au sfătuit între ei și au spus: „Suntem programați să mergem mâine la o sesiune cu niște prieteni buni care își termină misiunea. Vrem ca tu și soțul tău să mergeți în locul nostru”. Nu-i venea să creadă. Știa că nu putea să accepte. Însă ei au insistat: „Noi vom avea suficiente ocazii. Trebuie să mergeți voi în locul nostru”. A doua zi, chiar dacă nu am găsit pe nimeni care să stea cu Ammon și eu a trebuit să rămân afară cu el, Izabela a mers la o sesiune în templu. Această întâmplare a fost o minune și o binecuvântare pentru toată familia noastră, iar eu știu că se datorează atitudinii și slujirii ei, dragostei ei față de băiețelul nostru și față de templul Domnului. Cât de recunoscător sunt acelui cuplu misionar minunat! Nu știu dacă ei și-au dat seama cât de mult bine au făcut... Eu am avut un timp extraordinar în afara templului cu Ammon în timp ce o așteptam și vă pot confirma că obiectivul ei a fost îndeplinit: Ammon îndrăgește templul din toată inima. I-a urcat scările de nenumărate ori și s-a așezat

pe toate băncile. Unele dintre amintirile lui preferate „de când a fost mic”, cum spune el, sunt de acolo. Permiteți-mi să vă spun că, și în ziua de azi, vacanțele lui preferate, deși încă mai vorbim de un drum de 10-12 ore, sunt călătoriile noastre la Templul Freiberg.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru templele sfinte și pentru ocazia pe care o avem de a lucra zilnic pentru a fi demni să mergem acolo. Templul este casa Domnului. Este locul în care putem fi cel mai aproape de Salvatorul nostru, locul în care suntem învățați de sus. Îi îndemn pe toți să se concentreze asupra templului, să aibă, în casă, o poză cu templu, acolo unde toți membrii familiei o pot vedea, să vorbească des despre templu, să facă tot ceea ce este necesar pentru a fi demni și să meargă la Templu cât pot de des.

În numele lui Isus Hristos, amin! ■

**Ammon
Geambașu
urcând scările
Templului Kiev**

La dedicarea Templului Kiev, Ucraina

Călina Hândăbuț, Ramura Cluj, România

Întotdeauna sunt bucuroasă când trebuie să călătoresc spre templu. Dintr-o călătorie învăț foarte multe. Scopul călătoriei a fost, de data aceasta, dedicarea Templului Kiev. Era ceva special bine-nțeles, nu știam cum se va desfășura ceremonia, dar un lucru era sigur: că va fi prezent președintele Bisericii, Thomas S. Monson. Pentru mine era ocazia pe care o visam și acum se împlinea. Așteptam cu nerăbdare să aud ce ne va spune și să fim, probabil, binecuvântați cu binecuvântarea unui profet. Cu această ocazie, am întâlnit membri din diferite ramuri din București (fratele și sora Drăgoi, fratele și sora Maleș și alții). Mai târziu ne-am întâlnit și cu fratele și sora Geambașu.

Călătoria a fost obositoare, urmele și mentalitatea comunismului nu se pot șterge ușor. La graniță trebuie să aștepti destul de mult și controlul este intimidant.

Templul este casa Domnului și perioada în care putea fi vizitat de cei care nu erau membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zielele din Urmă se încheiase.

Templul Kiev este mai mare decât cel din Freiberg, are încă un etaj, linia arhitecturii este aceeași, zveltă, fără multe decorații exterioare și se încadrează în atmosfera și locul în care a fost construit.

Ziua de 28 august 2010 a fost rezervată desfășurării unui spectacol susținut de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă din diferite ramuri și țări din estul Europei: cântece, dansuri, costume naționale colorate. Inima mea a tresărit și a fost emoționată când am ascultat-o pe sora Geambașu cântând.

Președintele Thomas S. Monson a fost prezent, a urmărit spectacolul de la balcon. La final ne-a salutat și ne-a adresat câteva cuvinte de mulțumire.

Ce m-a impresionat a fost numărul mare de misionari și surori misionare care au fost invitați la acest spectacol.

A sosit și ziua specială pentru dedicarea Templului Kiev. M-am rugat și am mulțumit că pot participa la acest eveniment. Oare cum va fi? În templu am avut de fiecare dată o binecuvântare spirituală. Ne-am pregătit îmbrăcămintea și

Sora Hândăbuț, fratele și sora Maleș, sora Olenic și sora Constantin

batista albă ca s-o fluturăm la momentul potrivit. Surorile din ramura Cluj, împreună cu care am călătorit, sora Rodica Constantin și sora Liliana Olenic, doreau să fie în aceeași sală cu președintele Thomas S. Monson, ceea ce nu s-a putut. Sora Liliana Olenic era tristă și dezamăgită. Membrii din România și Republica Moldova au fost invitați să urmărească ceremonia într-o sală aflată chiar la intrarea în templu.

După terminarea dedicării pietrei din capul unghiului în exteriorul templului, președintele Thomas S. Monson, președintele Dieter F. Uchtdorf și celelate personalități care îl însoțeau au reintrat în templu. Atunci s-a întâmplat ceva care ține de dorința și puterea dragostei față de un președinte: sora Rodica Constantin a spus „We love you prophet!” (ea include totdeauna în salutul ei față de surori „te iubesc”). Președintele Thomas S. Monson a auzit și a venit să vadă cine a spus acest lucru. Sora Constantin l-a îmbrățișat, apoi, și alte surori și alți frați au dat mâna cu dânsul. Președintele Thomas S. Monson chiar a glumit și a spus: „Unde este soția mea să mă vadă cum sunt înconjurat de atâtea femei”. Ne-a întrebat de unde suntem. Glasul dânsului era liniștit, plin de pace, simțeam în dânsul blândețe și prietenie. Președintele Dieter F. Uchtdorf cred, l-a atenționat că este așteptat. În acel moment m-am trezit că eu nu am reușit să ajung să-l îmbrățișez. Am văzut-o pe sora Liliana Olenic cât era de fericită, ochii ei au devenit, din triști, luminoși și recunoscători. Atunci, am înțeles că am participat și am avut eu însămii o experiență spirituală. Tatăl Ceresc m-a binecuvântat. ■

Dedicarea Templului Kiev – ziua în care l-am întâlnit pe profet

Cristian Maleș, Ramura Mihai Bravu, București

Sunt fratele Cristi Maleș și vreau să vă împărtășesc una dintre cele mai minunate experiențe spirituale din viața mea: ziua în care l-am întâlnit pe profetul Domnului, pe președintele Monson. Acea ocazie a avut loc odată cu dedicarea Templului Kiev la care am participat împreună cu soția mea și cu un grup de 17 persoane, frați și surori, din diferite orașe ale României. Grupul nostru s-a mărit odată cu alăturarea altor frați și surori care au venit pe cont propriu.

După o călătorie cu autobuzul epuizantă, pe niște drumuri aproape imposibile, am avut ocazia să revăd câțiva dintre membrii din Rusia, cărora le-am slujit cu dragoste și respect (eu am slujit ca misionar cu timp deplin în Rusia). Revederea a fost una foarte plăcută, fiindcă am ajuns să ador membrii de acolo, care pentru mine au fost și vor rămâne familia mea extinsă. Înainte de ceremonia de dedicare a templului a avut loc o seară culturală, la care am fost profund impresionat de reprezentațiile participanților din diferite țări.

În dimineața dedicării templului, m-am rugat să fiu demn de a participa la ceremonie și să am o experiență cât mai bună, ceea ce s-a și întâmplat.

Am ajuns cu bine la templu de la hotel și am fost repartizați să participăm la ceremonia de dedicare în prima cameră din templu, de pe partea stângă, fapt care i-a supărat pe unii membri, care au crezut că vor fi în aceeași cameră cu profetul.

A început ceremonia de dedicare și, când profetul a ieșit din templu pentru a fixa piatra din capul unghiului sau mai bine zis când s-a întors în templu, pentru a-și relua locul în camera celestială, sfinții din România l-au putut vedea pe alesul Domnului prin ușa lăsată deschisă, moment în care mai multe surori, aflate în primele rânduri au început să-l cheme pe profet, invitându-l în camera în care ne aflam. Nu știu cine a început

prima să-l strige pe președintele Monson, dar am impresia că a fost o soră din primul rând. Sincer, mie mi s-a părut destul de ciudat și de nepotrivit acest lucru, mai ales că eram în templu și știm că trebuie să vorbim în șoaptă în casa Domnului, noi fiind oaspeți în casa Lui, de aceea nu mi-am unit glasul cu cei care-l strigau pe președintele Bisericii. La început mai timid, apoi mai cu îndrăzneală, glasurile nu încetau să-l invite pe profet să ne viziteze în camera în care eram. Profetul s-a uitat înspre noi, ne-a salutat, dar a trecut dincolo de ușa încăperii noastre, lăsându-mi impresia că nu se va opri, dar s-a întors și a petrecut ceva timp cu noi, întrebând de unde suntem. Eu am rămas înmărmurit în prezența dânsului, m-am ridicat în picioare ca majoritatea celorlalți și, nu știu dacă era din cauza faptului că mă simțeam nu pe deplin demn sau altcumva, dar am rămas stană de piatră.

Președintele Drăgoi l-a rugat pe fratele Florin Geambașu să-l întrebe pe președintele Monson dacă este în regulă să dea mâna cu dânsul. După ce acesta a acceptat, fratele Drăgoi l-a îmbrățișat, ceea ce le-a dat curaj mai multor surori s-o facă și ele. Am putut să văd, nu doar să simt că mă aflam în prezența unui mare om, mare conducător și a unui profet al Celui Preaînalt. Președintele Monson a făcut și o glumă, spunându-le surorilor că pot să-l îmbrățișeze, deschizând larg brațele. Este un om de mare caracter!

Nu știu dacă-mi pare rău că n-am dat mâna cu dânsul, dar știu că mi-a părut atât de bine să mă afl în prezența sa, întărindu-mi mărturia despre profetul nostru. Pot să mărturisesc că este într-adevăr profetul Domnului și că are autoritatea și puterea să conducă Biserica Sa. A fost o experiență pe cinste! Acea zi a rămas pe vecie împărită în inima mea ca o zi în care l-am întâlnit pe mesagerul și profetul Domnului.

Vreau să spun că toți membrii prezenți la acea ceremonie au avut numai de câștigat. Sper ca tot mai mulți să aibă ocazia să-l întâlnească pe profetul în viață și să-și întărească mărturiile despre dânsul. ■